

UPPBYGGELSE OCH TRÖST

”Men den som profeterar, han talar för människor, dem till uppbyggelse och förmaning och tröst.”
(1 Kor. 14:3)

Enkel katekes från den Ortodoxa Kyrkans erfarenhet

UTGIVNING VAR TREDJE MÅNAD AV HELIGA ÄNGLARNAS KLOSTER
AFIDNAI ATTIKIS, GREKLAND
Vol.II • december 2012 - januari - februari 2013

✠ INNEHÅLL ✠

• **Text I:** Encyklika för vår Herre, Guds och Frälsares Jesu Kristi Födelse

Hopp och vision

• **Text II:** Lidelsen att fördöma andra är förhatlig för Gud

Vi måste vara vaksamma att inte fördöma andra

• **Text III:** Noetisk bön (eller ”hjärtats bön”) och andlig fader
Jesusbönen i världen idag

• **Text IV:** Tio gåvor, som inte kostar någonting, förutom bön och ett gott sinnelag

Tio bud för harmonisk samlevnad med andra

• **Text V:** De onda andarna fruktar *Theotokos*

Uppriktig och fullständig bikt

• **Text VI:** Två mycket uppbyggande avslöjanden

Genuin ånger

• **Text VII:** Kampen mot skamliga tankar

”Jag fanns i ditt hjärta...”

• **Text VIII:** De heliga ikonernas kraft

Djävulen avskyr vördnaden för dem

Encyklika

för vår Herres, Guds och Frälsares Jesu Kristi födelse

Hopp och vision

Från inkarnationen av Ordets mysterium till den Heliga Treenighetens mysterium

På denna stora dag, då vi samlats igen i vår härlighets Herres tempel, deltar vi i Guds Rikes måltid och blir vägleda av den Gudomlige Tröstaren till det Sanna Ljuset. Denna dag tillbeder vi med all vördnad det obeskrivliga mysteriet av vår Frälsares Kristi inkarnation.

Ära och tacksägelse till Fadern, Sonen och den Helige Anden!

När de goda nyheterna ständigt bekänns, glädjebudskapet, Evangeliets meddelande att **Gud Ordet har blivit kött**, när det oupphörligt förkunnas och oavbrutet tillkännages, förnyas **vårt hopp** och återupplivas **vår vision**.

Varför då?

Det är för att ett mysterium leder till ett annat. Inkarnationen av Ordet—det första mysteriet—uppenbarar för oss den Heliga Treenigheten—det andra mysteriet.

* * *

Idag är det uppenbarat för oss att **Gud är Kärlek**; det vill säga, Han är inte en Person ensam, för sig själv. Han är snarare en förening av Personer, en gemenskap av tre Gudomliga Personer, en gemenskap av Kärlek.

Gud inte bara har kärlek, men är själva Kärleken. Han är absolut Kärlek; Han är källan till Kärleken; Han är en ocean av verklig och naturlig Kärlek. Han innehar bokstavligen Kärleken, i sanning och i Hans väsen.

Och när det är uppenbarat för oss att "**Gud är Kärlek**", betyder det att hela den Heliga Treenigheten gemensamt är, och kallas för, Kärlek. Personerna i den Heliga Treenigheten är förenade och sammanlänkade. De går ömsesidigt i varandra, utan att blandas ihop, lika mycket på grund av Deras enda Väsen, som av denna verkliga Kärlek.

Det är just denna stora Sanning, dessa goda nyheter, som först och främst förnyar **vårt hopp**: Gud, som Kärlek, upprätthåller och bevarar allting. Han vägleder och drar allting till Sig själv oupphörligen. Han glömmer inte Sin skapelse eller oss skapade varelser, utan Han är ständigt angelägen om att återupprätta gemenskapen mellan oss själva och med Honom, i gemenskap enligt bilden av den Heliga Treenigheten.

* * *

Dessa goda nyheter, detta Evangelium, förnyar också **vår vision**, som är i fara att blekna i den tråkiga vardagen, trots den liturgiska uppmaningen: "låt oss älska varandra, att vi endräktigt må kunna bekänna: Fadern och Sonen och Den Helige Ande: Treenigheten, odelbar och av ett enda väsen."

Bara om vi förblir i Kärleken; bara om vi har Kärlek mellan oss; bara om vi upplever en gemenskap av Kärlek; bara då blir vi ett tempel, en hemvist och en boning för Fadern, Sonen och den Helige Anden. Bara om vi är förenade i ömsesidigt beroende—bara då förblir vi i den Heliga Treenigheten och den Heliga Treenigheten i oss; bara då är Kristi längtan uppfylld, "att de alla må vara ett, och att, såsom du, Fader, är i Mig, och Jag i Dig, också de må vara i Oss."

Hopp och vision! Låt oss inte godta att **vårt hopp** och **vår vision** blir förmörkade och förlorade i spillrorna av någon kris eller prövning.

Vår tro och bekännelse, idag och alltid, att "**Ordet blev kött**" och att "**Gud är Kärlek**", är de mest värdefulla gåvorna till oss själva och till våra bröder och systrar; gåvor som föder oss på nytt och ömsesidigt förenar oss.

* * *

Må vår mycket vördade andlige Fader Metropolit Kyprianos' förböner, genom den mest välsignade Theotokos' medlande, stärka, vägleda och beskydda oss. Må vi ge ett trofast vittnesbörd om processen, genom vilken människan blir lik Kristus, liksom om det stora mysteriet av Guds möte med människan. Fadern och Sonen och den Helige Anden till ära, i evigheters evigheter. Amen!

† **Vår Frälsare**

Jesu Kristi heliga födelse, 2012

Er ödmjuka förebedjare inför
vår inkarnerade Herre,

Biskop

† *Kyprianos av Oreoi,*

*Styrande hierark för den
Heliga Motståndssynoden*

Lidelsen att fördöma andra är förhatlig för Gud

Vi måste vara vaksamma att inte fördöma andra *

En av de Äldste berättade följande:

En gång när jag bodde i en avsides liggande del av öken, fick jag besök av en broder från ett kloster. Jag frågade honom: "Hur är det med Fäderna?" "Bra, tack vare era böner", svarade han.

Sedan frågade jag honom om en viss broder, som hade dåligt rykte och han svarade: "Ärligt talat, Fader, han har ännu inte gjort sig fri från synden som han är känd för".

När jag hörde detta, sade jag "usch!". När jag sagt detta, kom stor trötthet över mig, jag somnade och föll i extas.

Jag såg mig själv på Golgata stående framför vår Herre Jesus Kristus korsfäst mellan de två rövarena.

Jag gick fram för att tillbedja honom, men när jag kom nära, vände Han sig till de Heliga Änglarna som fanns där och sade med hög röst: "Kasta ut honom, ty han är en antikrist; ty innan jag kunde döma, har han själv fördömt sin broder".

När jag jagades ut därifrån fastnade min rason plötsligt i en dörr och blev kvar där. Jag lämnade den där och så vaknade jag upp ur sömnen.

Jag sade till den besökande brodern: "Jag har haft en dålig dag idag". "Hur så Fader?" frågade han. Jag berättade då

för honom vad jag hade sett och sade: "Jag framtogs min rason, som symboliserar Guds beskydd."

Från den dagen vistades jag därför sju år i ökentrakter, inför Herrens härlighet. Jag smakade varken bröd, eller bodde under tak, eller talade med någon människa, tills jag en gång till såg min Herre på Golgata, då Han gav tillåtelse att min rason skulle lämnas tillbaka.

När vi hörde dessa saker om denne beundransvärde Äldste, utbrast vi: "Om till och med denne rättfärdige med nöd och näppe räddas, och endast med stor svårighet, hur skall då de gudlösa och syndfulla våga visa sig inför Gud? "

(*) *The Evergetinos: A Complete Text*, Book III, Hypothesis II, § H.36, ed. and trans. Archbishop Chrysostomos, Hieromonk Patapios, et al. (Etna, CA: Center for Traditionalist Orthodox Studies, 2008), p. 31.

Noetisk bön (eller "hjärtats bön") och andlig fader

Jesusbönen i världen idag *

Jen peloponnesisk stad, mötte jag en gång en kristen man, ungefär 32 år gammal, som doftade av någonting liknande rosmarin.

Min förvåning steg ytterligare när han började tala om Jesusbönen—"Herre Jesus Kristus, Guds son, förbarma Dig över mig syndare"—och jag insåg att den obeskrivliga våldoftan kom från hans

mun.

Han hade lärt sig att använda bönebandet och upprepa Jesusbönen för flera år sedan på det Heliga Berget [Athos] och från den tiden ville han be den oupphörligt, dag som natt, för det mesta utan avbrott för vila, även nattetid. Bönen ersatte hans naturliga behov av sömn.

Således blev Jesusbönen gradvis andlig och noetisk** i hans hjärta, och han tog del av dess underbara frukter. Han kunde emellertid inte förklara hur bönen bads i hans hjärta, men den fyllde honom med en underbar känsla av sötma, utan att han medvetet sade den högt eller i tanken.

Sådan är storheten i noetisk bön.

En gång, när han var i ett sådant tillstånd, överöstes han av Guds Nåd, så att, med hans egna ord:

• Jag glömde fullständigt

mig själv, det var som om jag försvann, när jag plötsligt kände att min själ befann sig i min andlige Faders öppna händer, Fader G.K., som bad framför en himmelsk, lysande tron, fylld av Guds ljus och ära.

- **Snart**—jag vet inte exakt när—badade min andlige Fader i detta himmelska ljus, så starkt att jag hade en känsla av att jag stängde min själs ögon. Hur jag såg och hur jag stängde dem, vet jag inte.

- **Tätt** omfamnad som min själ var av min andlige Fader, kunde jag höra hur han bad till Jesus Kristus för mig. Jag vågade inte öppna min själs ögon, men kände ändå hur det glänsande skenet sköljde över mig, jag fullkomligt badade i det och jag fylldes av lycka, glädje, frid, förundran och jubel...

- **Någon** gång återhämtade jag mig. Jag kände att jag inte nuddade vid marken, och Jesusbönen fortsatte av sig självt inom mig oändligt många gånger: "Min Jesus... min Jesus... min Jesus...".

- **De** närmaste tre eller fyra dagarna jag varken åt eller drack en droppe vatten eller sov, utan kände en oändlig, himmelsk lycka som inte kan beskrivas i ord, och glädjetårar rann ständigt i floder nerför mitt ansikte...

(*) Protopresbyter Stefanos K. Anagnostopoulos, p. 77, Piraeus 2007.

(**) Noetisk = av grekiskans nous, som är vår högsta andliga kunskapsförmåga. Övningarna i den noetiska teologin är verktyg och medel för att nå den andliga tankens höjder: rening (*katharsis*) av hjärtat, noetisk upplysning och slutligen theosis, föreningen med Gud, gudomliggörelsen.

Tio gåvor, som inte kostar någonting, förutom bön och ett gott sinnelag

Tio bud för harmonisk samlevnad med andra

1. Ta initiativ och prata med dem.
 - Även en enkel hjärtlig hälsning är uppmuntran!
2. Le när ni möts.
 - Kom ihåg att det krävs sjuttio två muskler för att rynka pannan, men bara fjorton för att le!
3. Kalla dem vid deras namn.
 - Det käraste ordet för varje person är hans eller hennes eget namn!
4. Uppträd på ett vänligt sätt och var ivrig att erbjuda hjälp.
 - Om du vill ha vänner, måste du själv först bli en vän!
5. Visa hjärtlighet.
 - Tala och handla på ett sådant sätt så att du visar andra din uppriktighet!
6. Var uppriktigt intresserad av dem.
 - Visa genom dina gärningar att du bryr dig om och stödjer dem! Ge dem din uppmärksamhet!
7. Ge dem alltid ett vänligt ord.
 - En ärlig komplimang och uppmuntran, hjälper till att skapa en meningsfull relation!
8. Visa alltid förståelse.
 - Dessutom kan man alltid se på varje sak på tre sätt: ditt, deras, och det rätta!
9. Visa dem äkta kärlek,
 - i ord och handling, utan att förvänta något tillbaka!
10. Uppträd med ödmjukhet i sinnet.
 - Alla tycker om en ödmjuk och hänsynsfull person!

De onda andarna fruktar *Theotokos*

Uppriktig och fullständig bikt*

Dr. Mikael Igorovitch, Fader Gabriels före detta personliga läkare, var en man som aldrig hade tänkt på sådant som tro och frälsning och hade alltid en "naturlig" förklaring för allt som händer i livet.

Fader Gabriel frågade honom en gång:

- Tror du på existensen av onda andar, på demoner?

- Nja, du vet... Jag har väldigt lite tro.

- Då ber jag dig, innan du gör någonting annat, undersök mig om jag är en mentalt normal människa.

Doktorn log och sade att han ansåg att Fader Gabriel var helt mentalt frisk och vid sina sinnens fulla bruk. Hans kropp, å andra sidan, och särskilt hans hjärta var väldigt svagt.

Bra, fortsatte Fader Gabriel. Ikväll klockan sex hade jag svårigheter med andningen. Medan jag befann mig i det tillståndet uppenbarade sig onda andar, demoner, framför mig.

- Hallucinationer..., avbröt doktorn.

- Jag tror inte det. Det var demoner, därför att de pressade mig och sade: "Gud existerar inte. Du tillhör oss; du kommer att dö."

"Nej, jag tillhör inte er, svarade jag, och jag kommer inte att dö. Jag tror att Kristus kommer att ta mig till Honom."

De skrattade, "Ha, ha, ha! Varken Han eller Gud existerar."

"Om Gud inte existerar, vad har ni då för avsikt? svarade jag. Vem skapade er? Om inte Gud finns, så finns inte ni heller. Ni är lögnare! Ni är lögnen personifierade, ni är förtalare. Försvinn långt bort från mig. Jag tror på Gud och Han kommer att frälsa mig!"

"Ha, ha, ha... Vart kommer du att hamna? Vi får se. Du är en syndare!"

"Ja, jag är en syndare, ni förleder mig. Men jag har ångrat mig och biktat mig för min andlige fader och mina synder har blivit förlättna."

"Ja, det är sant, men din ånger var inte uppriktig. Du försökte rättfärdiga dig själv på det ena och det andra sättet för din andlige fader."

"Om så är fallet", insisterade jag, "var det av skam. Jag hade känslan av att min synd var mycket stor och jag skämdes. Men det var ni demoner som orsakade den känslan av skam och rädsla i mig i era försök till att göra mig till ert offer och förgöra mig. Och nu har ni kommit för att skrämma mig, men ni kommer inte att lyckas. Jag tror och bekänner Jesus Kristus, Guds Son, som 'kommit i världen för att frälsa syndare, bland vilka jag är den främste' (1 Tim 1:15)".

Sedan började jag att bedja och ropa till Herren: "Herre, rädda mig!"

Demonerna fortsatte dock att fresta mig. "Ha, hör du vad du säger? Vad kan du hoppas på att vinna, syndare?"

Jag bad igen: "Guds helgon, befria mig från demonernas angrepp och förtal".

Demonerna för sin del fortsatte att skrika: "Nej, nej, du kommer att bli fördömd!"

"Nej! Jag är fortfarande kvar i min kropp. Jag kan ångra mig. Jag kommer inte att gå förlorad."

Då började de visa mig alla mina synder, även dem som jag inte hade betraktat som synder. De presenterade alla framför mig. "Varsågod, här är de. Ser du dem? Är inte de här dina synder?" De orena andarna fortsatte att anklaga mig. "Och dina helgon var desamma som du. De var också syndare."

När jag hörde dessa ord, lyfte jag mitt huvud och svarade med djärvhet: "Vad? Var helgonen syndare som jag? De blev ju frälsta. Så varför skulle det inte finnas frälsning för mig också? Jag är fortfarande kvar i min kropp och kan ångra mig. Nej, jag lever och det finns frälsning för mig!"

Då blev demonerna besegrade.

Jag mindes att jag tidigare hade bett till Guds Moder att beskydda mig vid tidpunkten för min död, när jag inte längre skulle ha styrkan

att bedja. Jag kom att tänka på min gamla bön och vände mig med tårar till medlerskan för alla bedrövade: ”Min Härskarinna! Tiden är inne för dig att beskydda mig från de demoniska krafterna. Jag har bett dig om det...”

Det ögonblicket blev demonerna skräckslagna och ropade med en röst: ”Vi försvinner härifrån!” och de började fly mot utgången. På bordet som du ser, fanns en kinesisk tallrik. Demonerna tog tag i den och kastade den med all sin kraft på golvet, där den gick i tusen bitar.

-**Vad** har du nu att säga om det, Mikael Igorovitch, förutom att det inte finns materiella bevis? Jag skall säga dig ännu någonting: när min klosterbroder Josef kom in och såg porslinsbitarna, frågade han mig: ”Var tallriken i vägen för någon? Vem har varit här?”

Doktorn var förbluffad och blev villrådig.

- Det var förstås ganska ovanligt... Det är ingen hallucination.

* * *

När demonerna hade gett sig av, kallade Fader Gabriel genast på sin andlige fader, Fader Epifanios. Med de färskna intrycken av de förskräckande bilderna av mängden av hans synder, både de som han redan känt till och de som demonerna hade avslöjat för honom, ångrade han dem och biktade sig uppriktigt.

Senare sade Fader Gabriel att om han inte haft tro på vår Frälsare, eller om hans tro hade vacklat, hade han säkert dött av förtvivlan och fruktan för demonerna. Hans orubbliga tro på Herren beskyddade och räddade honom. **Bara genom att höra Guds Moders, Panagias, namn försvann demonerna förskräckta, medan de förbannade och hädade.** De hade, med Guds hjälp, bidragit till, om än oavsiktligt, att Fader Gabriel blev fri från sina synder, återfick frid i sinnet och blev lugn och glad.

* * *

Uppenbarelsen av demonerna gjorde Fader Gabriel mer vaksam. Han uppmärksammade varje tanke som passerade genom hans huvud, som motsatte sig hans frälsning.

Med upplysningen som den ständiga bönen gav honom och genom den gudomliga försynens hjälp, kunde han klart se sitt sinnes rörelser och de onda tankarna, som han såg som sina fiender och han drev bort dem redan innan de hade inletts genom Jesu namn.

Han tog sådana tankar som bevis på sin svaghet, han grät och ångrade sig om och om igen ända tills sin död. ”Ånger är en Guds gåva”, brukade han säga.

Samtidigt verkade den avskyvärda synen av demonerna och det fruktansvärda intrycket som de hade lämnat efter sig, positivt på Fader Gabriel.

Han reflekterade över döden och sin övergång till evigheten, liksom de plågor som hans själ skulle genomgå då den skulle passera tullstationerna.

Hur kan en människa skydda sig från dem? Hur kan hon få Kristi hjälp och **bli stärkt av förbönerna av Himlens Drottning, vars beskydd är så fruktansvärt för demonerna?**

Fader Gabriel brukade be till Gud att Han skulle ha förbarmade över honom vid tidpunkten för hans död.

Som svar på hans bön, började han känna hur hans tro blev starkare, hans själ fylldes av glädje och hopp om hans frälsning.

Kärleken kom in i hans hjärta, han kände en låga inom sig som stärkte hans bön och ledde alla hans tankar till Gud.

Han behövde inte längre kämpa för att samla sitt sinne och sina tankar. Hans kärlek ledde honom direkt till Gud, den upphöjde hans sinnen och gav honom kapacitet till *theoria* [gudomligt skådande], vilket ledde honom fritt och utan ansträngning mot de himmelska höjderna.

”Senare brukade en mycket djup vördnad komma över mig”, skrev Fader Gabriel.

(*) Petros Botse, *Geronta Gabriel anakoreten* (Athen 1998), sid. 125-129.

Två mycket uppbyggande avslöjanden

Genuin ånger*

En dag hade Starets Zacharias bjudit sina andliga barn att äta tillsammans med honom, när han plötsligt reste sig och utropade:

”Där är min Pelagia! O du milde så hon ångrar sig, så hon bönfaller mig att förlåta hennes skulder. Och med sådana tårar!

Vänta, mina barn, lämna matbordet och be tillsammans med mig”.

Staretsen ställde sig framför ikonhörnan, läste förlåtelsebönen och välsignade sin ångerfulla andliga dotter.

- ”Var befinner hon sig nu när hon ångrar sig, Fader?”

- ”Just nu är hon i norr. När hon kommer hit, skall jag fråga henne om hennes ånger. Anteckna datum och klockslag.”

• **Verkligen**, när Pelagia efter sex månader återkom till hemlandet, berättade hon för Staretsen hur djupt hon hade ångrat sig och gråtit och bönfällt Staretsen att förlåta henne, precis på det datum och klockslag som han hade läst förlåtelsebönen för henne.

Någonting liknande hände två kvinnor, som var på väg till Staretsens cell.

Den ena **ångrade sina synder för varje steg på sin väg:**

”Herre jag är full av synd! Jag har syndat på det ena och det andra sättet. Jag har dömt någon, förlåt mig, o Herre...” och med sitt hjärta och sinne hade hon kastat sig framför fötterna på Herren. ”Förlåt mig, Herre och skänk mig styrka att inte åter framkalla Din förargelse...”

Medan hon tänkte igenom hela sitt liv, **förblev hon i ständig och djup ånger.**

• **Den** andra kvinnan, däremot, gick nonchalant mot Staretsen.

”När jag kommer fram”, tänkte hon, ”så skall jag bekänna att jag är skyldig till allt, och imorgon skall jag taga emot kommunion. Men nu, medan jag går, låt mig tänka efter vilket tyg jag skall köpa till min dotters klänning—vilken färg skulle passa till hennes ansikte...?”

Dessa och andra världsliga tankar upptog den andra kvinnans hjärta och sinne.

De gick samtidigt in till Starets Zacharias’ cell. Till den första sade han:

- ”Knäböj, och jag skall genast läsa Förlåtelsebönen för dig.”

- ”Men Fader hur kan du göra det? Jag har ju ännu inte sagt något till dig.”

- ”Det är inte nödvändigt att du säger något. Du har ångerfullt hela vägen hit bekänt dina synder för Herren och jag hörde allting. Därför vill jag nu läsa förlåtelsebönen för dig och ge dig min välsignelse att taga emot kommunion imorgon.”

- ”Du för din del”, Staretsen vände sig till den andra kvinnan ett ögonblick senare, ”gå, förvisso och köp tyg till din dotters klänning. Välj färg, sy den, gör som du tycker. **Och när din själ blir ångerfull, kom då och bikta dig. Jag vill inte höra din bikt nu.**”

(*) Översatt från grekiskan, 4:e ed. (Ormylia: *Ekdoseis Hierou Koinobiou Evangelismou tes Theotokou*, 2002)

Kampen mot skamliga tankar

”Jag fanns i ditt hjärta...”

Starets Ambrosios av Optina fick frågan:

Fader, när orena tankar, mot min vilja, finns i mitt sinne, syndar jag då?

• ”Hör mitt barn”, svarade Staretsen.

”Asketen Ekaterina Senejskya plågades länge av orena tankar. Till sist visade sig Kristus för henne och drev genast bort dem.”

”Var fanns Du hela tiden, min dyre Jesus?” frågade hon Honom.

”Jag fanns i ditt hjärta”, svarade Han.

”I mitt hjärta? Men hur kunde det vara så, eftersom det var fullt av orena tankar?”

”Jag fanns i ditt hjärta eftersom du aldrig godtog dessa tankar. Tvärtom, försökte du att jaga iväg dem. Du kunde inte bli fri från dem och plågades av dem, men du kämpade mot dem. På så vis, gav du Mig plats i ditt hjärta.”

• **Vilken** lärdom kan vi då få av detta? När vi inte ger efter för orena tankar, så bär vi inte skuld till dem.

De heliga
ikonernas kraft

Djävulen avskyr vördnaden för dem *

En av de äldste berättade för oss att Abba Theodoros från Eliot brukade berätta om en särskild eremit på Olivberget som var en stor andlig kämpe som stred med otuktens demon.

En dag, medan han genomgick en sådan våldsam attack, började han att tappa modet och sade till demonen:

”Skall du aldrig låta mig vara i fred? Lämna mig, du har plågat mig alldeles för länge.”

Demonen uppenbarade sig då för honom och sade:

”Svär på att du inte kommer att tala om för någon vad jag nu kommer att säga till dig, så skall jag sluta strida mot dig.”

Eremiten svor:

”Vid Honom som bor i himlarna, jag skall inte säga till någon vad du skall säga till mig.”

”Vörda inte den här ikonen och jag kommer inte

längre att strida mot dig”, sade demonen och visade på en ikon föreställande den heliga *Theotokos*, som bar vår Herre Jesus Kristus i sina armar.

”Ge mig tid att tänka på saken”, svarade eremiten.

* * *

Nästa dag underrättade han Abba Theodoros från Eliot (den som berättade detta för oss), som vid den tiden bodde i Pharans kloster. När Abban kom, berättade han för denne vad som hade hänt.

Då sade Abba Theodoros till honom:

”Sannerligen Fader, du har blivit vilseledd genom att svära en sådan ed, men det är bra att du har berättat det för mig. För att det skulle vara bättre för dig att inte lämna en enda bordell i det här landet obesökt av dig än att neka att vörda vår Herre Jesus Kristus och Hans Moder”.

Efter att ha stöttat och stärkt honom genom dessa och andra ord, återvände Abba Theodoros hem till sig.

* * *

Demonen uppenbarade sig åter för eremiten och sade:

”Vad har du gjort, falske munk? Svor du inte att du inte skulle berätta för någon? Hur kunde du berätta allt för den som besökte dig? Jag säger dig, falske munk, du kommer att bli dömd som edsbrytare på domedagen”.

Eremiten svarade:

”Jag vet att jag svor och sedan bröt min ed, men jag gjorde det för min egen Mästares och Skapares skull. Jag skall inte lyssna på dig, för att du är skyldig både till det onda rådet och brytandet av eden och för dig väntar oundvikligt straff.”

(*) Johannes Moschos, från *Den andliga ängen (Leimona-rion)*, Kap. 45, (*Ekdoseis Hieras Mones Stavroniketa*, 1983) p. 54-55.

• **Postadress:** Convent of the Holy Angels, P.O. Box 51891, 145 65 Agios Stephanos, Attikis, Greece
• **e-post:** mhangels@otenet.gr • **Telefonnummer:** 0030-22950 22582 • **fax:** 0030-22950 22582 • **Publiceras på nio språk:** grekiska, ryska, engelska, franska, italienska, svenska, tjeckiska och georgiska (www.synod-inresistance.org/Publications_en/OikodomiParamythia.html) • **distribueras gratis** • **Med välsignelse och överinseende** av Hans Nåd Biskop Kyprianos av Oreoi, styrande hierark för den Heliga Motståndssynoden, Ortodoxa Kyrkan i Grekland som följer Fädernas kalender.